

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Pecinovsky_Josef-Lide_se_me_boji.pdb

PDB Name: Pecinovsky Lidé se mě bojí
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.9.2007
Modification Date: 29.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Josef Pecinovský
Lidé se mě bojí

Pondělí

Když se Joachim Spank dověděl, že jeden z losů, které si minulý týden zakoupil, vyhrál Velkou cenu, nebyl tím vlastně ani nijak zvlášť překvapen. Popravdě řečeno měl jakousi intuici, že by to tentokrát mohlo dobře dopadnout, a ta ho nezklamala.

Necítil však ani žádné velké nadšení, jen takový nesmělý pocit, v němž dominovalo především uspokojení.

Svou manželku nenáviděl už dlouho, vlastně od toho dne, kdy si uvědomil, že se stala věrnou kopií jeho tchyně. Když téměř jako nezkušený mladík poprvé zavítal do té prokleté rodiny, byl až ochromen tou užvaněnou, nesnášenlivou a samolibou dámou, z jejíhož akčního rádia se dlouho nedokázal vymanit. Když si tehdy porovnal svou Margot s tou sto dvacetikilovou saní nesnesitelných mravů a vulgárního půvabu, nechtěl věřit tomu, že tak křehká dívka by mohla být přímým potomkem tak hlasité a hloupé dámy. Jeho Margot měla všech pět pé, byla milá, příjemná, způsobná, uměla dobře vařit a zdála se být šetrnou. To samozřejmě netušil, že šetrnost se časem změnila ve skrblictví, křehkost se v pase zdvojnásobila, milá povaha se bude projevovat pouze ve vztahu k ostatním mužům a umění vařit bude přeneseno na něj.

Když došlo k tomu varujícímu seznámení s nastávající tchyní, které Joachim ke své škodě nebral vážně, byl jeho nastávající tchán už dávno pod drnem a Joachim nesměle tušil, že radši odešel v tichosti z tohoto světa než by sdílel stůl a lože se svou nesnesitelnou chotí. Vyhyčavé odpovědi Margotinych příbuzných stran okolností tchánovy smrti leccemus nasvědčovaly. Teď, po necelých osmácti letech, se nacházel v podobné situaci on. Také by nejraději se vším skoncoval a požil jed nebo skočil z mostu, ale před očima mu pořád běžel ten sladký film prvních měsíců manželství, kdy nebyl soustavně týrán tou hádavou osobou a kdy si také mohl dělat to, co sám uznal za vhodné, dokonce i jít do hospody nebo na fotbal. Ale ještě je tu jiná šance. Skok z mostu je až tou poslední variantou řešení.

Každé pondělí sledoval v televizi slosování Velké loterie, každé pondělí mohl vidět jednoho ze šťastlivců, který získal sedmidenní lhůtu k provedení svého záměru, za nějž mu zaplatili ti ostatní, co nevyhráli. Sledoval na televizní obrazovce ty zvláštní tváře a snažil se vyčíst, co ti lidé cítí. Málokdo z výherců projevoval radost, častěji mohl vidět rozpaky, zklamání, nervozitu. Všichni si jistě toužebně přáli vyhrát, všichni znali jistě někoho, koho k smrti nenáviděli, každý z nich měl svého nepřítele, svého soka, každému někdo stál v cestě a přes jeho mrtvolu by se mohl vyšvihnout ke kariéře, dostat se k penězům, k dědictví. Synovci zabíjeli své strýce, podřízení své nadřízené, oklamání manželé toho, kdo jim nasadil parohy, političtí šílenci své politické odpůrce.

Loterie byla jedinečnou možností v souladu se zákonem někoho zabít. Prakticky legalizovala vraždu. Potřebnou, společensky prospěšnou vraždu. A právě takový šťastný los držel teď Joachim v ruce.

Myšlenka na vraždu napadla Joachima před sedmi měsíci, tehdy, když se dočetl v novinách, že jeden až příliš šťastný výherce zvlášť vybraným způsobem usmrtil svou manželku a dal svému činu náležitou publicitu v tisku. Tehdy si Joachim řekl - když on, tak proč ne také já? Copak si se svou Margot užil málo? Má se rozvést? Copak to je v dnešní době myslitelné? Člověk se rozvodem společensky znemožní... Opustit ji? Další způsob skandálu. Ale vražda? Tou získá nejen svobodu, ale i popularitu, stane se vzorem všem utiskovaným, a možná naplní i smysl zákona, který byl schválen po dlouhých rozpravách. Předcházet zlu... Zlí lidé musí vědět, že je čeká trest nejen z rukou spravedlnosti, ale i ze strany jinak bezmocných obětí jejich nekřesťanských skutků. Jak jen to řekl ten utiskovaný manžel? Byl jsem odsouzen k doživotní péči. Starala se o mne jako o kojence, žádný soud by mě nerozvedl. Svou při jsem vyřešil takhle. Jsem konečně svoboden!

Nu, Joachim bude mít jiné důvody, ale neméně šlechetné. Celý svět brzy pochopí, proč udělá to, co udělá.

Zákonodárce pochopitelně opominul v důvodové zprávě uvést, že právě tato loterie bude vydatným zdrojem příjmů do státního rozpočtu, což se ostatně brzy projevilo. Loterie vynášela bezmála víc než daň z obrátu. Stát na ní vydělá mnohem víc, než ztratí smrtí jednoho svého člena. Ostatně člena bezvýznamného, protože člena nenáviděného...

Právě oznámili v televizi výsledky. Joachim pokojně sedí a popíjí své pivo. Jediné pivo, které má týdně dovoleno. Nu, vypije si je v této chvíli. Od zítřka mu nikdo nebude nařizovat, kolik piv týdně, co týdně, kolik piv denně si může vypít.

Ona není doma. Je někde u svých přítelkyň a roztomile tlachá. Jestlipak se teď dívá na televizi? Jestlipak ví, že los s tím jediným číslem má právě její manžel?

Zavřel oči a vychutnával to blaho. Nechá svět čekat. Nechá jej čekat do zítřka. Má osmačtyřicet hodin na to, aby se

přihlásil o výhru. Pak se všichni doví, že je to on, kdo má právo zabořit svůj nůž do těla toho, koho si sám určí.

Nechá se oslavovat v novinách, dá desítky interview. Nikdo se však ještě dlouho nedoví, kdo bude jeho obětí. Na to má další tři dny času. Další tři dny se bude svět trást a bude mu ležet u nohou. Jestlipak se změní ona? Jestlipak v těch třech dnech od chvíle, kdy se doví o tom, že by mohla být obětí vraždy, se znovu promění v tu jeho malou milou Margot? Nu, malou už ne, padesát kilo během tří dnů neshodí, ale trochu lásky by mohla projevit...

Pak jí možná odpustí, když se změní, jen nesnese, když bude prosit, škemrat o svůj život. A pak, pak oznámí všem, že je to ona, a půjde najisto...

A do týdne bude svobodným mužem, bez závazků, bez věčné tyranie.

Přihnul si přímo z láhve. Ne, to by nesnesla, kdyby ho viděla...

"To musíš chlastat tu brečku přímo z flašky?"

Viděla ho. Přišla domů a on si toho ani nevšiml. Tolik byl soustředěn na plán své největší životní akce. Nu, jen kousek, zmije, moc života ti nezbývá.

"A nechtěl bys shodit ty plesnivý hnáty ze stolu?"

Už už chtěl odseknout, pak ale pomalu sundal obě nohy obuté v bačkorách na podlahu, vstal a šouravým krokem si došel pro sklenku.

"Zase jsi neumyl nádoby," ječelo to stvoření z kuchyně a Joachimem v tu chvíli zacloumal podmíněný reflex. Už už natahoval ruku po zástěře, pak se však zarazil.

Zastavil se v kuchyňských dveřích. Stála tam jako mohyla, s masitými rukama zabořenými do kyprých boků. Ten pas kdysi objal mezi prsty. Teď by na to nestačily celé jeho dlouhé paže. Ale už ani neví, kdy se o něco takového naposledy pokoušel.

Ovšem, jeho čin bude také znamenat svobodu v jeho pohlavním životě, svobodu, která nahradí tento krutý celibát.

"Díval jsem se v televizi na loterii," prohodil jen tak nenápadně.

"No a co, to kvůli tomu nebudeme večeřet?"

Pokýval hlavou.

"Vylosovali tam zase dalšího, který bude smět jednou zavraždit."

"Když je někdo blbej a nechá se zapíchnout?"

Joachimovi se zdálo, že ho ani neposlouchá a že repliky, kterými odpovídá, vznikají spontánně za těmi odolými rty.

"Co bys tomu říkala, kdybych vyhrál já?"

Zarazila se. Upřela na něj ta svá kdysi krásná kukadla, nyní utopená za horou tuku a očních stínů, zdůrazňujících nestvůrnost jejího obličej. Vydržela tak vteřinu, dvě, a pak se rozesmála hlasitým, skoro koňským smíchem.

"Ty? Ty, srabotko? A do koho bys chtěl píchat tu svou kudličku, co?"

Tekly jí slzy a rozmazávaly oční stíny. Nesnesl ten pohled a odešel pro zástěru.

Vydržel to dvě hodiny. Ještě dvě hodiny dělal hodného a poslušného manžela. Saponátový přípravek rozpouštěl masnotu z talířů a on si představoval, jak celé litry kyseliny sírové tečou po podobně bílém těle jeho drahé Margot. Ale ty talíře jsou křehčí...

Leštil nůž na maso a představoval si, že to bude právě tenhle nástroj, který ukončí jeho trápení a splní to, k čemu se společnosti koupí losu zavázal. A on se zavázal, že zbaví svět jednoho parazita, jednoho člověka, který mu saje krev a tím pochopitelně škodí celé společnosti. A společnost je spravedlivá. Za ztrátu svého příslušníka už dostala zapláceno.

Ani si nevšiml, že ten nůž leští příliš dlouho. Tak dlouho, až se řízl.

Znechuceně si ulevil. Jasně červená kapka mu stekla po kůži a dopadla na čerstvě umytý talíř.

"Seš levej jako lazar," zaskučela Margot, kterou kdovíjaký vítr přivál do kuchyně právě v tuto chvíli. Za chvíli pochopil, že ten vítr se jmenuje žízeň. Šla si do ledničky pro svou denní dávku rumu. Joachim rum nesměl - škodilo by to prý jeho zdraví.

"Víš, Margot," osmělil se. "Koupil jsem si los."

"Vyhazovat prachy, na to tě užije," zavrčela a otevřela lednici.

Přejel prstem po ostří nože.

Kov se zablýskal. Margot zpozorněla.

"A vyhrál jsem."

Dvířka lednice zaskřípěla, a pak ustrnula uprostřed pohybu. Margot zvedla hlavu a podívala se na svého manžela. Dvě nebo tři vteřiny ho probodávala pronikavým pohledem a podbradek se jí zatřásl. Ano, už ze mne má strach, pomyslel si Joachim, pak si ale uvědomil, že se Margot směje.

"Víc jsi mě potěšit nemohl. Lepší vtip jsem ještě neslyšela."

To mu hnulo žlučí. Rozvázal uzel a významně hodil zástěru na zem. Omotal si kolem prstu kapesník a sáhl do kapsy u košile.

"A co je tohle?" rozbil jí před očima los. Malá značka v pravém rohu zářila zlatým svitem. Jen jediný los mohl zářit. Ten, který byl právě vylosován. Margot to dobře věděla.

"To... to..." koktala. "To je přece... Velká loterie?" pípala.

"Ano, miláčku, to je Velká loterie," odpověděl Joachim. "Mám právo někoho zabít."

Její tvář mu teď připadala jako seschlá treska.

Pustila dvířka lednice a ty se samočinně zavřely. Lednice stojí nakřivo, ale zase ne tak nakřivo jako Margot. Ta se teď téměř kácí a musí se něčeho zachytit, aby neupadla.

Konečně, konečně se vzpamatovala a Joachim vychutnává neuvěřitelný pocit vítězství.

"Richard," vyprskla Margot.

"Prosím?" nerozuměl Joachim.

"No přece strýc Richard," odsekla Margot. "Je mu už přes sedmdesát a má pěkně tuhý kořínek. Dobře víš, že po něm můžeme zdědit půlku vily."

Joachim zalapal po vzduchu.

Nikdy v životě ho nenapadlo, že by mohl někdo chtít zabít toho dobrosrdečného muže, Margotina strýce Richarda, člověka, rozdávajícího kolem sebe věčně dobrou náladu, člověka oblíbeného snad všemi.

"No, co čumíš? Viděla jsem jeho závěť, je to nějaký jeho prasynovec z třetího kolena, kdo ví, s kým ho jeho máma měla," spustila Margot svůj mlýnek. Pak se zarazila.

"Ne, počkej, strýc byl minulý měsíc u lékaře a nevypadal dobře. Ne, toho nech naživu. Lepší bude, když to napereš do toho Alfonse, a celej majetek bude náš. Říká se, že barák má hodnotu víc než sto tisíc, a snad jsou tu i nějaké akcie..."

"Ale já jsem si nemyslel, že bych měl zabít strýce Richarda nebo synovce Alfonse," podotkl Joachim.

"Já vím, ta megera Dagmar," podotkla Margot a Joachim marně přemýšlel, zda nějakou Dagmar vůbec zná. "Já bych ji nejradši viděla taky pod kytičkama, ale co si na ni vezmeme? Má jen dluhy, ten její Matyáš jí nic jiného nenechal..."

Teprve teď si vzpomněl Joachim na to, že předloni byli na pohřbu jistému bratranci Matyášovi a jeho pozůstalá Dagmar mu nikdy k srdci příliš nepřirostla. Suchá vyzáblá žena, chorobně hubená, odměřeně povahy, nesnášenlivá vůči všem. Člověk by ji nejradši zabil, to je pravda, ale proč na ni plýtvat první cenou loterie?

"Ale víš, že ani Alfons nebude ten pravý?" zarazila se Margot a bylo zřejmé, že ji jako promítané stroboskopem před očima přeskakují podobenky všech příbuzných, a věru, nemá jich méně než pět desítek. "Co když pak strýc změní závěť? Víš dobře, jak nemá rád násilí. Ne, počkej, ne, to si musíme dobře rozmyslet. Takovou šanci hned tak mít nebudu."

Konečně otevřela ledničku, odlila si notnou dávku rumu a odešla s ní do pokoje, kde se uvelebila v křesle.

"Jak to, nebudu?" Joachim stál, pozoroval, jak mu rudne kapesník, omotaný kolem prstu, a nechápal, jak si Margot může přivlastňovat jeho výhru.

Ošetřil si prst a vstoupil do pokoje. Našel ji nad dlouhým seznamem jmen. Okusovala konec tužky a intenzívně přemýšlela.

"Draganová, to by taky nebylo nejhorší," zaslechl Joachim jméno domovnice. "Ale to bysme sem mohli dostat ještě větší svini."

Nevnímalá ho. Nenašel v sobě sílu, aby jí řekl víc. Ostatně, vůbec se to nemusí dovědět od něj. Stačí, když si přečte zítra nebo pozítří v novinách, koho si Joachim vybral. Snad se potom chytne za nos.

Obrátil se a chtěl odejít.

"Poslyš, co bys řekl bratranci Vintrichovi?" křikla na něj ze svého křesla. "Onehdy mě na večírku u Dundrů těžce urazil. To by bylo to nejlepší. Ne, zabíjet bys ho nemusel, stačí, kdyby vysolil takových dvacet třicet tisíc, a on by to jistě rád udělal."

"Rozmysli si to ještě," zcela bezděčně řekl Joachim a s hrůzou si uvědomil, že se opět Margot neodvážil postavit na odpor.

Vlezl pod sprchu a cítil, že ho zcela přechází nadšení, které jej naplňovalo ještě před hodinou. Nejraději by ten los roztřhal, ale když si uvědomil, jaké peklo by mu potom doma nastalo, rychle se s tou myšlenkou rozloučil. Když lezl kolem jedenácté do postele, Margot ještě pořád sčítala své účty.

Vzbudila ho kolem třetí, když šla spát.

"Už jsem na to přišla, starej," třásla s ním a Joachim nechápal, oč jde. "Nejlepší bude, když si poličíš na Schmidta. Je to příbuznej z druhého kolena, ale závěť by mohl změnit, co říkáš?"

"Jo, to bude nejlepší," řekl Joachim z polospánku a zavřel oči, aby ráno úplně zapomněl, že ho někdo v noci budil.

Úterý Volně kráčet ještě potmělou ulicí, chlad mu zalézal pod sako a slunce se dralo teprve nad obzor. Joachim věděl, že nastává možná nejdůležitější den jeho života. Den velkého Rozhodnutí. Den s velkým D.

V kapse ho hřál los s blikajícím zlatým nápisem, který do šesti dnů uvidí ten, kdo pak už nebude mezi živými. Margot nechal spát. Vůbec se neprobudila, když vstával, jen v pokoji na stole našel hromadu hustě popsaných papírů a na nich přinejmenším dvě stě jmen. Z ničeho nemohl poznat, pro koho se nakonec rozhodla. Skoro mu přišlo té zbytečné práce líto. Mohl jí tu námahu ušetřit, kdyby byla ochotna ho poslouchat. A znovu ho zahřál na duši ten pocit, když si uvědomil, že to bude právě ona, koho se zakrátko zbaví. Jen mít ještě trpělivost.

"Nemůžete si dát pozor, vy prase?" obořila se na něj uklízečka Skornová, snad stopadesátikilová baba se třemi podbradky a s rukama objemu pytlů s pšenicí, která se domnívala, že Joachim sem přišel patrně proto, aby poničil její skvostné dílo. Zamumlal dvě slova omluvy, obešel rybník, který na kameninové chodbě Skornová natopila, a zamířil ke schodům.

Na pracoviště přišel na poslední chvíli, a když procházel kolem pana Hermana, vůbec si ho nevšiml. Vedoucí zůstal jako zkoprnělý s rukama zabořenýma do kapes modrého pláště a nechtěl věřit vlastním očím, co si to ten drobný, ukoptěný a za normálních okolností nesmírně zdvořilý úředníček dovoluje.

"Poslyšte, pane Spánku," přikolébal se Herman k Joachimovu pracovnímu stolu, kam si budoucí vrah ze zákona sotva stačil odložit aktovku, a teď se marně snažil klíčem od bytu odemknout horní zásuvku. "Já sice vím, že je teprve osm, ale copak jsem nedoporučoval svým úředníkům, aby byli na pracovišti už čtvrt hodiny před začátkem pracovní doby?"

"Ano, ovšem, ovšem, pane Hermane," sípěl Joachim a zápasil se zámkem.

"Copak, víc mi k tomu neřeknete?"

Joachimova reakce byla šokující, ovšem ne z pohledu toho, kdo si uvědomil, že si právě strhl náplast z ne zcela uzdraveného prstu.

"Pozoruji vás už dost dlouho, pane Spank. Zdáte se mi přepracovaný. Myslím, že byste se měl dát do pořádku. Co

kdybyste trochu omezil svůj pohlavní život a chodil spát o dvě hodiny dřív?" podotkl pan Herman, když Joachim konečně otevřel zásuvku, a ta se s celým obsahem vysypala na podlahu.

"Ksaku, co je vám do mého pohlavního života?" rozčílil se Joachim. Třímal v ruce děrovačku.

"Neuvěřitelné, co si dovolujete?" řekl šokovaný šéf, protože podobnou reakci od tohoto človíčka neočekával.

"Ředitel úřadu mi před týdnem naznačil, že čtyři lidi tady máme přespočetné. Myslím, že právě vy jste jedním z nich," obrátil se pan Herman a odcházel. Čekal, že ho Joachim přijde odprosit, ale ten jen praštil děrovačkou do prázdné zásuvky. Pak přehrabal spodní zásuvku, která se už roky nedala zamknout.

"Do prčic, já až jednou přijdu na to, kdo mi tady krade cukr, nepřejte si vidět, co s ním udělám," rozkřikl se Joachim. Dvě nebo tři hlavy se otočily.

"Páni, tys mu ale hnul žlučí," rozesmál se kolega Legdan od sousedního stolu. "Tohle si ale vypiješ."

"Neboj se, už jsem tady přežil jinačí hromobití," usmíval se Joachim. Vstal a začal sbírat ze země haldu papírů.

"Copak, umřela ti tchyně, nebo jsi zdědil půl miliónu?!" vyzvídal Legdan, když viděl, jak bezvadnou náladu má dnes ten nesmělý a zakřiknutý člověk.

Joachim si ho pokynem ruky přivolal blíž.

"Ty, Legdane, tobě to snad mohu říct?" zašeptal a sáhl do náprsní kapsy. Skoro se zdálo, že zlatý nápis se odráží i od zad pana Hermana, který se právě objevil na opačném konci rozlehlé kanceláře, v níž současně pracovala stovka úředníků.

Legdan jen hvízdal.

"Tak tohleto vidím poprvé v životě. Nechtěl bych teď být v Hermanově kůži..."

"Proč v Hermanově," řekl bezděčně Joachim a pak se zarazil. "Ostatně, to není nejhorší nápad, Legdane," podotkl a posadil se opět do své pohodlné polohy s nohama na stole, čímž naznačil, že jeho pracovní výkon dnes rozhodně nebude odpovídat představám pana Hermana, jeho další potenciální oběti.

Půl hodiny trvalo, než odrazil všechny Legdanovy dotazy, a pak jen s uspokojením sledoval, jak Legdan obíhá po kanceláři a nejenže nedbá na to, že podává pracovní výkon prakticky totožný s Joachimovým, ale navíc šíří ohromující zvěst. A Joachim byl na vrcholu blaha. Usuteční svou velkou vraždou, a pak bude po několik dní a možná i týdnů středem pozornosti všech, když ne jinde, tak alespoň zde. Jen až se to doví Herman, určitě si pak k Joachimovi nedovolí to, co doposud.

Spokojeně si všiml, jak ho všichni začínají pokradmu pozorovat, vrhají nenápadné pohledy k jeho stolu a něco si šuškájí, a Joachim si dokázal docela dobře domyslet, co. Po půlhodině ho lelkování přestalo bavit, tak vstal a šel si umýt ruce. Když otevřel dveře na chodbu, stanul rván v tvář sekretářce Zině, nesoucí táč se třemi šálky černé kávy. Zdálo se, že chudák děvče zamrzlo na místě, pak vykřiklo a táč se poroučel na podlahu. Trvalo ještě dvě vteřiny, než se vzpamatovala a zmizela v nejbližších dveřích. Ten výraz, který spatní v jejích očích, Joachima překvapil. Zatím ho nenapadlo, že by z něj někdo mohl dostat strach. Navíc někdo zcela nevinný!

Do kanceláře se vracel špalířem kamenných tváří. Byl sice centrem pozornosti, ale připadal si jako politik, který si přejí být oslavován, s nejlepšimi úmysly vyleze na tribunu a dostane se mu shnilých vajec.

Nu, informační vakuum nevydrželo déle než další půlhodinu, během níž se Joachim už začínal rozhodovat, že konečně začne pracovat.

"Máš jít ke starýmu," zahalekal na něj poslíček Felnet a ukázal na Hermanovy dveře.

No, konečně se něco děje, pomyslel si Joachim, počkal ještě čtvrthodinku, a pak rozhodně zaklepal na dveře Hermanovy pracovny.

"Posaďte se, pane Spánku," uvedla ho rozesmátá tvář k prostřenému stolu s vybranými lahůdkami a velkou lahví jistě drahé whisky. Zapadl do měkkého křesla. Ne, teď nějak zmizela ta suverenita, připadal si strašlivě nesvůj. Herman odložil ošuntělý plášť, oblékl si dokonce i čistou košili a nasadil vázanku. Poměrně zručně otevřel láhev a naléval nápoj do velkých sklenic, teprve teď bylo vidět, jak se mu třesou ruce.

"Jistě mi odpustíte, kolego, to malé nedorozumění," usmívala se jeho čerstvě oholená tvář. "Víte, jistě jsem vám pil dlouhé roky krev, pane kolego, ale to se změní, to se změní. Nedávno jsem vás navrhl na povýšení, jistě byste dokázal dělat vedoucího skupiny. Tady, podívejte se, tady je ten návrh, právě ho odesílám k řediteli."

Ted steleš rozumem, ty vypasený měchu. Ale whisky máš dobrou, zatraceně dobrou, jen kdyby tady bylo víc ledu.

Herman se rozplýval v nic neříkajících frázích, nabízel Joachimovi pro dnešní den mimořádné volno k vyřízení soukromých záležitostí, a vlastně ho ani nepustil ke slovu. Propustil ho se slovy, že od minulého měsíce má Joachim přidány tři stovky.

Joachim si myslel, že by to všechno mohlo stačit, měl pokryteckého Hermanova chování plné zuby. Byl by teď skutečně nejradši zabil právě jeho, kdyby tu ovšem nebyla Margot se svým úsměvem barvy zmije. Také kolega Karnas se přímo tetelil strachem, když se po dlouhém rozpačitém váhání přiblížil k Joachimově stolu.

"Víte, pane Spánku..." začal nesměle.

"Co blbneš, vždycky jsme si tykali..."

"No jo, ale já myslel, že když teď..."

"Prosím tě, co teď?"

"No, víš, já mám tři děti, a byl bych rád, kdyby mi odpustil. Přece jen..."

"Ksaku, co blázníš? Proč bych měl mít něco právě proti tobě? Co jsi mi vlastně udělal?"

"No přece ten cukr..."

"Jaký cukr?"

"Ten, co si vždycky беру z tvé cukřenky..."

A Joachim se rozesmál smíchem, který mohl každému jinému připadat jako smích šilence. Ale jemu Karnasova slova

skutečně vrátila dobrou náladu.

"Na, tady máš", hodil mu plnou krabici kostek a zamkl zásuvku. Ne, dneska už tady v úřadě nemá co dělat.

"Co se tady motáte, vy slonbidlo," uzemnil ho ženský bas. "Nevidíte, že tady meju schody?"

Kdo se to opovažuje? Lidé se mne přece bojí!

"Promiňte, paní Skornová," vyhrkl bezděčně Joachim. "Já si dám příště pozor."

"No, jen aby! V poslední době vůbec neberete ohled na práci druhýho. Boty máte zasviněný jako kdybyste šel z pole. Teď abych to za váma umejvala znova."

Copak s touhle babou nic nehne ?

Oddychl si, až když byl venku.

Zamířil přímo na úřad pro legalizaci vražd.

Lidé se mne bojí.

S touto myšlenkou překročil Joachim prosklené dveře posvátné budovy. Blikající los v kapse byl mu poukázkou k splnění svatého cíle. Když se jeho nohy dotkly naleštěné podlahy skvostného vestibulu, začínal si zvolna uvědomovat další skutečnosti. Ne, vražda, kterou během několika dnů provede, nebude vrcholem jeho dosavadního života. Ta bude odrazem k dalším metám, dosud nedostižným. To, co se odehrálo dnes ráno v úřadě, ho přesvědčilo, že se stal významnou osobností, zatím alespoň z pohledu hrstky bezvýznamných úředníků, ale copak se z takových lidí neskládá národ? A dnes večer, dnes večer budou znát jeho podobu všichni. Proč by měla jeho životní kariéra skončit tím, že se rozhodl k tak zásadnímu kroku a koupil si los? Ne, tuto změnu je potřeba zpeněžit. Vždyť jeho podobizna bude zítra vévodit titulním stránkám novin.

Co je to za člověka, který tady na Joachimů tak podezřele kývá? Vždyť ho tu ještě nikdo nezná! A přesto, ten poměrně mladý muž v pěkně stříženém obleku, který se podezřele rozhlíží, dává rukou nepochybně pokyny Joachimovi a zřejmě chce, aby ho následoval. Kam? K separátnímu výtahu... Nu, proč ne, proč by si Joachim nemohl popovídat s tímto pěkně vyhlížejícím mužem? Třeba mu pomůže se tady orientovat v té nesmírné záplavě kanceláří...

Dveře se sykotem zapadly a mladík stiskl tlačítko nejvyššího poschodí.

"Co mi chcete?" podívil se Joachim. "A jak víte, kam chci jet?"

"Poznal jsem to na vás, jen jste prolezl dveřmi," pronesl ten člověk. Teď zblízka Joachim vidí, že není tak docela mladý.

"Co je na mně poznat?" divil se Joachim. Jeho suverenita začínala mizet. Toto byl zcela jiný svět, se zcela jinými lidmi a úplně odlišnými vztahy.

"Poslyšte, koupím od vás ten los," uslyšel náhle Joachim slova, která podrážky jeho bot přibíla k pružné podlaze výtahu.

"Odkud víte, že..." Víc Joachim neřekl, protože tím okamžikem byly karty rozdány.

"Vím to," zněla kusá odpověď. "Čekám tady každý týden. Věřím, že jednou potkám někoho, s kým bude rozumná řeč."

"A s nikým zatím rozumná řeč nebyla?"

"Ne. Každý, s kým se mi podařilo promluvit, si zatím svého losu vážil víc než nabízených peněz. Později toho litovali. Vy, pane, vy jste moje jediná spása. Prodáte mi ten los nebo ne?"

"Copak vy si myslíte, že jsem si koupil los jen proto, abych ho teď přenechal někomu jinému?"

"Nechci jej přenechat. Zaplatím vám."

Odmlčel se. Joachim pozoroval jeho tvář, ale v ní se nepohnul jediný sval. Po dvou vteřinách uslyšel cifru, při níž se mu zatočila hlava "Půl miliónu."

V duchu pocítil obrovské nutkání okamžitě souhlasit, ovládl se však. Reakce jeho nového společníka byla šokující.

"Sedm set padesát tisíc."

"Tolik toužíte po smrti jiného člověka?" zeptal se tiše Joachim.

"O nic méně než vy. Devět set tisíc."

Joachim byl v tu chvíli zvědav, kam až hodlá ten neznámý pomatenec jít. Così mu říkalo, že kdyby mu ten člověk nabídl dvě stě tisíc, asi by přijal bez váhání. Teprve teď si uvědomil, jakou ten los může mít cenu. Za dvě stě tisíc by si snad mohl dovolit i solidní rozvod, za dvě stě tisíc by si možná udobřil i svou rozhněvanou manželku. Ale když mu někdo nabízí milión, znamená to, že někdo jiný může nabídnout i deset.

"Ne, pane, můj los není na prodej," slyší Joachim, jak někdo hovoří, a není ochoten věřit tomu, že ta slova pronesl on sám.

Výtah zastavil v nejvyšším patře. Neznámý mu na chvíli zahradil cestu.

"Ještě máte čas si to rozmyslet. Moje nabídka platí. Počkejte do zítřka. Nechodte tam dnes. Vy nevíte, že..."

Dveře se sykotem rozevřely.

Joachim ho odstrčil.

"Ten los jsem si koupil já, pane. A já si také sám vyberu svou obět'."

Řekl ta slova možná hlasitěji než původně zamýšlel. Vzbudil tím zbytečnou pozornost na chodbě, kde se to jen černalo podivnými lidmi.

Dveře výtahu zapadly. Neznámý snad chtěl ještě něco říct, snad chtěl v Joachimovi vzbudit další pochybnosti, ale když viděl dav, který se valil Joachimovi vstříc, zaváhal. Na Joachimů se vyvalila smršť fotografických blesků.

"Tak vy jste vítěz Velké ceny, pane?"

"Jak se jmenujete?"

"Jaké je vaše povolání?"

"Kdy jste se rozhodl koupit si ten los?"

"Proč jste to udělal?"

"Koho chcete zabít?"

Uhýbal lesu mikrofonů, odstrkoval elektronické diáře, prodíral se anonymním davem novinářů, kteří jeden s druhým zápasili o nejlepší pozici, aby získali co nejexkluzivnější interview s člověkem, kterému zákon umožnil vraždit.

"Nechtě mě, prosím vás, nechtě mě, s někým si mě pletete," bránil se Joachim frontálnímu útoku, aniž byl schopen porozumět jediné otázce a ochoten dát na jedinou odpověď. Popularita, zdá se, má i své stinné stránky. Všichni ti předchozí vítězové se z titulních stránek novin usmívali a působili natolik sebejistě, že jejich oběť při pohledu na ten snímek, mohla začít psát závěť. A on má teď jenom strach z toho, co bude následovat. Rád by se vypařil, ale už není kam, výtah zmizel dole a před ním je horda zběsilých mužů.

Nevěděl, jak dlouho mu trvalo, než se vymanil z těsného sevření, kupodivu však náhle dav zůstal za jeho zády a on stál uvnitř místnosti. Nepamatoval, že by procházel nějakými dveřmi, cítil však, že je potlučený a snad utržil i nějakou tu bouli. Novináři ale konečně zmizeli.

Jen mu znějí v uších slova, o nichž si není jist, zda je skutečně slyšel, vidí před sebou zarostlou černou tvář a pamatuje si jen jediné jméno... Degres, Večerní deník. Pamatujte na mne, za každou senzaci dobře platíme... Co je to Degres, co to znamená večerní deník...

Joachimova pozornost se obrátila jinam a na novináře okamžitě zapomněl.

"Přejete si prosím, pane?" zeptala se dekorativní slečna za psacím stolem, ozdobeným jen květinou a malým laptopem. Její úsměv i výraz tváře nasvědčovaly tomu, že počítač je na stole pouze symbolicky. Prostor jejího výstřihu obsahoval snad celé dějiny lidstva.

"Přišel jsem..." koktal Joachim. "Přišel jsem, ale tady jsem asi špatně. Přišel jsem si pro výhru. Mám los. Tady..."

Oranžový svit se odrážel i od poslední sklenice v nejvyšším regále. Joachim už dlouho neviděl nikoho, kdo nasadil v tváři tak překvapivý výraz.

"Vy... vy máte hlavní cenu, pane?" divilo se děvče.

"Ovšem. Kam mám s tím losem jít?"

"Ni-nikam. Tady, tady jste správně. Počkejte moment," vyhrkla a zmizela v sousední kanceláři. Dveře se za ní úplně nedovřely.

Proč je tak překvapená, divil se Joachim. Jsem tady přece správně? Stál a naslouchal útržkům vět, které k němu doléhaly od vedle. Zjevně se tam dohadovali dva muži o nějakém průšvihy mezinárodního formátu, padlo několik jmen z nejvyšších sfér politického života a doslechl se o exemplárním potrestání neznámé osoby. Zjevně se ho zatím nic netýkalo, takže nechápal, proč trvá tak dlouho, než se ho někdo ujme.

"Fatální chyba!" vykřikl kdosi, zjevně do telefonu. Joachimovi se zdálo, že i hlas se klaní před tím neznámým Velkým bossem. "Nevím, jak se to mohlo stát. Jistě, vše vyšetříme, ale teď se nedá nic dělat..."

Hergot, ale co bude se mnou. Kdyby se aspoň vrátila ta holka, měla pěkně vyvinutá řadra...

"Tohle je pan Spank, pane Gregory," říká ta slečna a stahuje se do pozadí. Dveře se naplno otvírají.

"Promiňte, pane, že jsme vás nechali čekat," vevalila se jeho velebnost Malý boss. Asi čtyřicet, bezvadně střižený oblek, maskující kulatíci se břicho, tmavé brýle, lehká vůně. Postavil se před Joachima a téměř s asijskou pokorou se mu uklonil.

"Tady, podívejte se," řekl Joachim docela nediplomaticky a natáhl ruku s losem.

"Blahopřejeme vám, pane, k hlavní výhře," říkal ten potentát a Joachim docela těšilo, že si ho opět někdo začíná vážit. "Jistě neodmítnete malé pohoštění, a pak nám nepochybně sdělíte vaše data, abychom je mohli oznámit veřejnosti."

"Vím, ta smečka pisálků čeká za dveřmi," usmál se Joachim a nechal se uvést k bohatě prostřenému stolu.

Dnes už podruhé, napadlo jej. A to ještě není poledne.

Ve skutečnosti to byl den plný otřepaných zážitků, ale Joachimovi se teď zdálo, že probíhají nejšťastnější okamžiky jeho života. Lehce opojen se nechal vyvést z kanceláře jinými dveřmi, než se dostal dovnitř, čímž minul smečku novinářů, čekajících na senzaci.

Ti, co s ním vedli televizní besedu, byli kultivovaní lidé, kteří si odvykli strkat člověku mikrofon až pod nos a klást impertinentní otázky.

Celá záležitost Joachimova představení národu netrvala dlouho, včetně příprav snad jen půl hodiny, a Joachim se sám sobě divil, jak je schopen pohotově odpovídat na dotazy. Skoro se bál, že dostane i ten nejdůležitější, ale pánové z televize byli znali svého řemesla a profesionální etika jim nedovolila porušit zásady loterie. Až pozítří... Dva dny bude svět napjat a jen já mohu přivodit nějaký zvrat. Ale to se nestane.

Když pak ujížděl taxíkem domů, letěl už jeho obraz, proměněný v elektromagnetické vlny, do všech televizorů, aby se objevoval v následujícím týdnu hodinu co hodinu a dráždil napjaté nervy televizních diváků.

Koho vlastně ten Spank chce zabít?

Kdy nám to oznámí?

Jak se zachová oběť?

Bude stíhání dramatické?

Dovolí Spank, aby byla vražda odvysílána v přímém přenosu nebo je to jeho intimní záležitost?

Oznámí nám důvody, proč chce zabít právě tuto osobu?

"Jste doma, pane Spánku," otvírají se dveře taxíku a následuje další úslužná poklona. Ruka odmítá spropitné...

Změnil se nějak od rána svět? Nebo jsem se změnil já?

Dva nebo tři sousedi se ohlédnou, ale víc se neděje. Ještě o tom nevědí...

"No, ty ses teda vycajchnoval! Táhne z tebe jak z hospody! Tos nemoh přijít domů dřív? Kde ses toulal? Neříkej mi, žeš na tom úřadě tvrdnul celej den. Hele, že je v tom nějaká ženská! Na vobrazovce vypadáš votřesně. Copak sis

nemoh vzít lepší kravatu? A zase jsi neoholenej."

Myšlenka na vraždu nyní lomcovala Joachimem tak silně, že ji málem okamžitě uskutečnil. Kdoví, co zabránilo tomu, aby v této chvíli svou Margot na místě nezabil. Zákon to určitě nebyl, ten už nad ním teď drží ochrannou ruku. Snad jen to, že by se nějaký právnický šťoural mohl ohánět paragrafem, kterým se Joachimovi nařizuje oznámit oběti svůj úmysl dvacet čtyři hodin předem. Ale copak Margot nebyla první, komu to řekl? No, nechtěla ho slyšet, budiž, ale to mu nikdo nedokáže. Ale ta jedinečná chvíle skončila. Margot zůstala živá a dál si vedla svou.

"Počkej, zvoní telefon," probudil se Joachim a zvedl sluchátko. Pohroma v podobě přívalu Margotiny něžnosti na chvíli ustala.

"Tady Frank," slyší dost vzdálený hlas. "No, Frank, tvůj bratr, copak mě nepoznáváš? Já vím, Jáchyme, dlouho jsme se neviděli, ale víš, já jsem ti musel zavolat. Už jsem se k tomu dlouho chystal, nezlob se, ale bál jsem se, jak to přijmeš. Víš, jedná se o strýce Helvetia, je to už dávno, vid? Tenkrát, při čtení závěti, však ty se na to dobře pamatuješ! Dost ses divil, a ostatní možná taky, ale já... Dlouhé roky se za to stydím. Podplatil jsem notáře. Ne, ten člověk už je na pravdě boží, na tom si nic nevezmeš. Byl to ale pěkný ničema, udělal to za pár supů. Ale strýc Helvetius nechal polovinu majetku tobě, Jáchyme, nenechal celou vilu přepsat na mě, jak ten notář tvrdil. Chtěl bych ti konečně podat ruku, Jáchyme. Chci se s tebou udobřit. Chci..."

Joachim pomalu položil sluchátko do vidlice.

Už dávno zapomněl na to, že měl někdy nějakého bratra.

Čtvrtek Spánek tíží oloveným závažím, noc sálá dechem náměsíčníka, hmyz, útočící na světla pouličních lamp, tiše bzučí a ráno je daleko, neobyčejně daleko. Margot tu není, přestože by měla ležet tady vedle. Určitě opět studuje seznamy příbuzných... Už třetí noc... Nic neví, ona stále o ničem neví. Zbývá jen dvanáct hodin do chvíle, kdy se celý národ doví, koho si Joachim Spank vybral za oběť. Další dvanáct hodin se bude u piva i v cukrárnách diskutovat o tom, zda zvolil dobře nebo špatně, a zpráva o provedené vraždě už se snad neobjeví ani na čtvrté stránce novin, protože to už se všichni opět vrhnou na prodejní stánky, aby poslední úspory věnovali na nákup dalšího losu. Kolik lidí je ještě potřeba zabít? Policajta, který napařil vysokou pokutu. Sousedá, který krade přes plot jablka. Kolegu, který brání zasloužilejšímu v postupu. Manžela, který své ženě denně nasazuje parohy. Prostitutku, která šíří syfilis. Desátníka, který nutil denně vojína ležet své boty kartáčkem na zuby. Kolika zločinů se dopustili lidé, a ty nelze odčinit jinak než vraždou. Legální, zákonnou, veřejnou, prospěšnou vraždou.

Dnes se to národ doví... Bude nadšen? Bude zklaman? Joachim se z polospánku usmívá. Chce si vybavit tváře těch, kteří byli zavražděni předchozími výherci hlavní ceny. Nepamatuje si ani jedinou. Jak to? Vždyť přece sledoval v posledních měsících všechny přímé přenosy! Byl téměř bytostně u toho, když se ti muži či ženy proměnili v rozžážené fotony a útočili na stínítka obrazovek, a kdy jejich hlas, proměněn v elektromagnetické vlny, doletí i k jeho uším.

Je noc, a přece je Joachim úplně vzhůru. Podvědomě tuší, že se děje něco podivného, ale neví, jak by to definoval. Takový zvláštní pocit nejistoty, který zná každý člověk, když cítí, že se má stát něco nepříjemného. Ale ono se to málokdy přihodí. Tak proč neklid v tuto chvíli?

Ani nevěděl, kdy šla Margot spát. Na lůžku vedle sebe vidí mohutný chuchvalec přikrývek, z něhož se dere do nočního šera asi desítka natáček.

Otřásl se hnusem. Tiše vstal, natáhl pantofle a opustil ložnici. V tu chvíli věděl, že už nenajde odvalu se do ní ještě této noci vrátit.

Roztřesenými prsty strká kazetu do přístroje. Roztržitě hledá ten správný úsek záznamu, ano, tady to je, tam to Margot nikdy neobjevila. Hned za posledním záznamem posledního dílu únavně dlouhého a úžasně nudného seriálu o rodině zbohatlíků odkudsi z jiného kontinentu, který kdoví proč museli mít doma celý a na který se Margot do otupění dívala od začátku až do konce, úporně sledovala všech šedesát dílů hloupého žvatlání, rodinných sporů o majetek, vzájemných vdavek i nenávistných výstupů, na které dokážou všichni v příštím díle tak zázračně zapomenout, a mohou tak pokračovat až k úplné degeneraci jak hrdinů tak televizního diváka...

Ano, tady je první muž, kterého si Joachim natočil, aby přesně věděl, jak událost probíhá, a kterou pak tak často trénoval před zrcadlem. Nikdy by do toho mužika neřekl, že by se chtěl stát potencionálním vrahem, vždyť vůbec nevypadal na to, že by chtěl zabořit nůž do hrudi jiného či na něj namířit ostře nabitou zbraň. A přece. Jeho tvář se ani nepohnula, připomíná kámen, jen ústa uzoučkou škvírkou vypouštěla těch pár desítek slov.

"V souladu se zákonným opatřením, vydaným za účelem veřejného blaha a pod ochranou ústavy," říkal ten človíček předepsanou formuli, "jsem se po svobodné úvaze rozhodl, že objektem mého zájmu se stává pan Harry Hel..." Malá očka na chvíli zamrkala. Dramatická pauza trvala snad dvě vteřiny. "Harry Felden, narozen dne..."

Ano, přesně takhle to řekl.

Joachim dál neposlouchal, vrátil záznam na začátek. Znovu a znovu si přehrával tu několikavteřinovou sekvenci.

Ne, něco tady není v pořádku, ale nebyl schopen pochopit, co. To, že ten muž se díval tak smutně, zaraženě, to mu nevadilo, kdo ví, jak bude vypadat on, až předstoupí před televizní kameru a bude všem těm milionům říkat jméno člověka, jehož život za pár dní nenávratně skončí. Ale jak je možné, že se ten muž právě při vyslovování jména své oběti zmýlil? Jako kdyby ho vůbec neznal? To je nepředstavitelné! Pokud se promyšleně a s rozvahou rozhodnu někoho zabít, pak o něm musím vědět vše! Musím vědět, kdo to je, jak se jmenuje, jak mi ublížil, musím si jeho jméno nenávistně opakovat ve dne v noci, a i když na něj budu chtít zapomenout, aby měla má duše pokoj, musí se mi to jméno a jeho podoba neodbytně drát přímo před oči, až z toho budu mít noční můru... Ne, ten člověk znal nazpaměť celou formuli, pohodlněji odříkal, a právě při jménu se zmýlil. A pak, když četl jeho nacionále, jeho oči se soustředily kamsi daleko za kameru, jako kdyby si musel opakovat všechna osobní data i důvody, které ho vedly k tomuto rozhodnutí. Pravda, důvody není třeba uvádět, ale na veřejnost působí lépe, když je potencionální oběť odhalena jako člověk nejzpuštějších mravů, pokleslého chování, takový malý netvor v lidské podobě...

Joachim si přebral i výpovědi deseti dalších, pečlivě uschované na kazetě. Stídal se před ním nejrůznější typy, muži i ženy, mladí i staří. Každý oznámil jméno a data člověka, kterého se potřeboval zbavit, někteří si odpustili to únavné zdůvodnění, jen aby to už měli za sebou.

Ze všech těch tváří však vyčetl Joachim jediné.

Jakousi rezignaci, smutek, a pak úlevu, že už to mají za sebou. A přece, v jeho případě by měl právě touto plánovanou vraždou začít nový a mnohem radostnější život! Že by oni žili svůj život jen pro tuto pomstu? Zabít, a tím naplnit své životní poslání?

Spatřil, že je bílý den, a nebyl o nic moudřejší než ve chvíli, kdy si tyto záznamy začal přehrávat.

Stiskl červené tlačítko a celých těch patnáct minut záznamu zlikvidoval.

Zbývala poslední hodina.

Joachim seděl v malém temném salóňku v úzkém nepohodlném křesle, do kterého ho posadili a řekli, aby chvíli počkal. Před očima se mu ještě promítal jeden drobný zážitek, který by za normálních okolností působil nejspíš humorně, ale na Joachima teď dopadl tíží všech důsledků, až skoro začal litovat, že se kdy propůjčil k té ohavné hře v loterii. Skoro litoval, že onen los nezhodil nebo neprodal tomu neodbytnému chlápku ve výťahu.

Zastavil ho strážník. Chlapík v letech, pod jehož kšiltovkou se dala tušit bující pleš. Nedovolená rychlost, co jiného. Zručné prsty už trhaly bloček, který měl mít hodnotu možná pěti, možná deseti losů, a masitá tvář s brýlemi se sklonila ke staženému okénku, zpoza něhož nesměle vykukoval Joachim, který při jízdě myslel na vše jiné než na řízení. Naučený pohyb nabízí Joachimovi pokutový bloček, a teprve teď se jejich oči střetávají.

Překvapení? Úžas? Ohromení? Od každého trochu. V každém případě ruka s bločkem nikdy nedorazila. Prsty se křečovitě zatřásly, pak udělaly z toho kusu papíru beztvárovou kuličku, kterou vzápětí odvál vítr. Masité rty zaseptaly neslyšitelné slovo, z něhož si Joachim odvodil "Jedťe!". Nic víc. Pak se strážník obrátil a co nejrychleji přešel na protější stranu ulice...

Lidé se mne bojí...

Copak se od něj budou lidé do konce života odvracet? Copak se ho všichni budou bát? Copak si ten strážník může myslet, že za hodinu by mělo zaznít z obrazovky právě jeho jméno?

"Blahopřeji vám, pane Spánku, k Velké ceně," slyší Joachim a vrací se do přítomnosti. Vidí téhož muže, který ho předevčírem vítal podobnými slovy v úřadě. Pan Gregory, víc o něm neví. Dnes se setkávají v televizním studiu. Ale slova, která z té zvláštní tváře spějí k Joachimovu sluchu, jsou poněkud jiná... "Blahopřeji vám i k tomu, že jste se rozhodl vybrat jako objekt svého činu Garda Bankuse."

Jen lehce tiskne Joachim podávanou ruku... Chvilí mu trvá, než si plně uvědomí, co ten člověk řekl.

"Ale já neznám žádného Garda Bankuse," spontánně se otvírají Joachimova ústa, než si uvědomí, že mohl vyčkat, co ještě z toho divného člověka vyleze.

"Ovšem, to je v pořádku. Já vím, že ho neznáte," šklebí se pan Gregory. Joachim se přestává ovládat.

"Ale já nechci zabít žádného Garda Bankuse!" křičí.

"I s tím jsme počítali, pane Spánku," nemizí z Gregoryho tváře úsměv.

"Tak o co vlastně jde?" hoří Joachimova duše zlostí.

"Jde jen o to, že za chvíli na televizní obrazovce oznámíte, že vaší obětí bude jakýsi Gard Bankus," pokračuje Gregory. "Když toto řeknete, vyhnete se velkým nepříjemnostem."

"Neptám se vás, o jaké nepříjemnosti se jedná," budí se náhle v Joachimovi kdesi hluboko pocit právního vědomí a dere se o překot na povrch. "V souladu se zákonem jsem si koupil los, vyhrál jsem a vybral si oběť. Nevím, proč bych měl teď oznamovat někoho jiného."

"To je jednoduché. Pokud řeknete toto jméno, ušetříme vám námahu a toho člověka zlikvidujeme za vás."

"Už za mnou byl jeden, který mi za přenechání losu nabízel devět set tisíc," odsekl Joachim a sám sobě se divil, kde se v něm bere to odhodlání. "Nedostal nic."

"My vám nenabízíme ani haléř," podotýká pan Gregory.

"Tak co vlastně chcete?"

"Už jste přece slyšel. Obětí bude Bankus, ať chcete nebo ne, Spánku."

Gregory si dal velmi záležet na tom, aby z oslovení vypadlo slovo pane.

"Tomu nerozumím," pomalu se uklidňuje Joachim. "Nic mi nenabízíte a chcete, abych zabil někoho, koho si sami vyberete..."

"Společnost se musí chránit před takovými lidmi, jako je Bankus," oznámil rozhodně Gregory. "Jednáme ve vyšším zájmu a jsme přesvědčeni, že budete spolupracovat, pokud..."

"Co pokud?"

"Pokud vám vysvětlíme, co bude následovat, když se nepřizpůsobíte."

Jak vzletně - když se nepřizpůsobíte! Jako kdyby řekl, když mi budete zráť z ruky.

"Nu, vysvětlujte," říká Joachim.

"Tak předně, pokud se nemýlím, pracujete v dobře zavedené kanceláři a máte nadprůměrný příjem, pane Spánku, že?" Joachim neodpovídá a Gregory na odpověď nečeká. "Tak v tuto chvíli pan Herman sepisuje výpověď, která vám bude dána hned zítra, jakmile se dostavíte do zaměstnání. Žádné odbory se vás nezastanou, protože bude podána pro ztrátu důvěry, to jest pro zpronevěru značné částky peněz. Víte, že to znamená i ztrátu penze, a kde teď ve svém věku se svou nedostatečnou kvalifikací budete hledat slušné místo? Tím spíš, že o vás půjdou zajímavé reference, pokud se ovšem váš případ nedostane přímo k soudu."

"Jste sprostý vyděrač, pane Gregory."

"Říkejte si tomu, jak chcete, Spánku, ale poslouvejte dál. Notářův výnos o tom, že celá vila vašeho strýce připadá

vašemu bratrovi, je samozřejmě platný. O tom nepochybuje. A pak, pokud se odmítnete přizpůsobit, vaše žena se doví, koho vlastně chcete zabít. A už máme zjištěno, že se s vámi nikdy nerozvede!"

"Držte hubu!" řve Joachim a Gregory se nadále usmívá, protože si je jist tím, že Joachima dostal právě tam, kam chtěl.

"Tak koho označíte za oběť?"

"Garda... Han... Bankuse," šeptají zmodralé rty a Joachim si uvědomuje, že se právě překl. Přesně stejně jako ten chlapík ze záznamu...

Gregory ještě něco povídá, snad Joachimovi blahopřeje k šťastnému rozhodnutí, a opět se do jeho řeči vrací zdvořilost.

A pak je tu opět Joachim sám, sám se svou samotou a s časem, který teď zběsilým tempem kvačí k minutě, v níž bude Joachim předveden před kameru, aby tam oznámil, k čemu se právě rozhodl pan Gregory.

Důmyslná stavba, kterou Joachim dlouhé roky v sobě budoval, ten pevný skelet nenávisti dostal právě trhliny jako most po povodni. Gard Bankus... Kdo to je a co Gregorymu udělal? Proč si Gregory také nekoupí los, aby ho mohl pohodlně zabít? Proč by to pan Gregory dělal, on je přece tím, komu svěřil zákon do rukou vládu nad lidskými životy. Nebo je tu ještě někdo výš? Asi ano, ale kdo? A Gregory nedělá nic jiného než to, co dělá Joachim. Gregory je mocnější a má víc nepřátel. A Joachim pomalu dozrává k strašlivému poznání, které v něm utvrdily tváře těch, které před několika hodinami tak necitelně smazal s magnetického pásku. Jako kdyby i oni museli říkat jméno člověka, kterého neznali, jako kdyby je kdosi přinutil právě tak jako teď Joachima, aby místo svého vlastního nepřítele řekli jméno... Koho vlastně? Toho, kdo se protivil Gregorymu? Kdo mu svedl manželku nebo dceru? Kdo o něm psal ošklivě v novinách? Ne, Joachime, ne, jsou to jména lidí, za něž Gregorymu kdosi slušně zaplatil. Zaplatil mu tak dobře, že se nebojí ani toho, že Joachim na něj podá udání. Má ho v hrsti. Ví toho na něj tolik, že stačilo jen lehce přitlačit. Joachim by byl do konce života znemožněn. Ne, nevádí mu, že vyletí ze zaměstnání, Hermana už dlouhá léta nesnáší, ale zase ne tolik, aby právě jeho chtěl zabít.

Ne, jemu by nejvíc ze všeho vadilo, že by se Margot měla dovědět, že právě ji chtěl zabít.

A tu zazářilo v temnu čekárny jasné světlo. Vždyť Margot se to doví v každém případě, a to za několik minut!

S úlevou dopadl do křesla, obrátil oči ke stropu a začal se zaobírat vzorkem tapety. Skoro mu vadilo, že ho z té bohulibé činnosti vytrhli a odvedli do studia.

Nevnímal rej desítek osob, které se staraly o to, aby právě on vypadal na obrazovce co nejlépe, cítil jen jakýsi protivný pudr, který mu naplácali na obličej, slyšel nervózní hlas asistenta, který ho natáčel na křesle a vysvětloval, do které kamery se má dívat, a před očima mu mávala ruka jiného člověka, jejíž prsty ukazovaly na velký plakát, na němž bylo červeným písmem napsáno jakési jméno a u něj nějaká čísla.

"Ticho! Kamera! Jedeme! Mluvte, Spánku!"

Slyšel jen ticho, před sebou měl objektiv a v mysli temno.

"Mluvte," syčí kdosi zezadu. A on opět ví, proč je tady a co chce. A do očí mu útočí červeně napsané jméno Garda Bankuse.

"V souladu se zákonným opatřením, vydaným za účelem veřejného blaha a pod ochranou ústavy," kuňká pomalu Joachim, ale cítí při každém dalším slově víc a víc sebejistoty, "jsem se po svobodné úvaze rozhodl, že objektem mého zájmu se stává..." na chvíli Joachim zadrhl a červené jméno Garda Bankuse na okamžik zahltilo zcela jeho mozek. "Gard Bankus, Gard Bankus," nutí ho cosi v jeho nitru, ale jeho rty doslova vykřiknou: "Margot Spanková, moje manželka!"

Tak, a je to za mnou. Ještě pár dat, aby nedošlo k mýlce, a bude konec.

Světla zhasínají, národ ví všechno. A Margot ať teď pukne strachy nebo vztekem!

"Blahopřeji vám, pane Spánku, bylo to skvělé," tiskne mu ruku Gregory, a kolem Joachima víří opět ten rej techniků, připravujících studio pro jiné natáčení.

"Copak vám nevadilo..." ptá se Joachim, ale Gregory mu skáče do řeči.

"Co by mi mělo vadit?" usmívá se Gregory.

Ví, liška podšítá, tady je stovka lidí, ti přece nesmějí vidět do té jeho odporné kuchyně. Nu, ať zkusí vyplnit ty svoje hrozby, národ bude stát za mnou!

Nikdy nešel do svého bytu s větším odhodláním než dnes. Projel městem s bravurou pilota formule 1 a ignoroval všechny dopravní předpisy. Tohle je přece jeho den!

"Cos to tam žvástal z té vobrazovky?"

Tohle má být uvítání. Jeho, hrdiny? Pak se rozesměje. Nu ovšem, jak by ho mohla vítat s úsměvem právě ona, která už teď ví, kolik udeřilo. Teď už si může být jista tím, k čemu se Joachim odhodlal, snad už i ví, proč, a to, co tady Margot předvádí, to je jen poslední záchvat zlosti předtím, než ho začne na kolenu prosit o slitování. Pozdě.

"Copak jsem ti neřekla, že máš zabít strýce Richarda nebo synovce Alfonse?" prská to korpulentní stvoření.

"Víš, z náhlého popudu jsem se rozhodl jinak," hovoří Joachim s Margot tónem, jaký si nedovolil použít snad ještě nikdy od jejich sňatku.

"A jak jsi to tam, prosím tě, vypadal?" nepouští ho Margot prakticky ke slovu. "Koktáš jako osel, červenáš se jako krocan, vyskakuješ ze židle. Jsi pro srandu všem, a budeš ještě víc, až se všichni doví, kolik peněz jsi hodil jen tak zbůhdarma přes plot. No, podívej se, ať sám vidíš tu vostudu!"

Proboha, copak jí to nevádí, že právě ona...?

Margot tiskne tlačítko na dálkovém ovladači a na televizoru se rozjíždí záznam. Ovšem, to je přece on, Joachim Spank, teď civí tupě do kamery, a vlasy, které mu tak pečlivě maskérka přihladila, působí stejně komickým dojmem jako vždycky po ránu, když vstává, a přestože se pečlivě holil, má jeho tvář tmavý nádech, ani se nedívá, že mu Margot pořád vyčítá, že je neoholený. A jak to mluví? Jaký to má divný, kokrhavý hlásek? A co to vlastně říká?

"...jsem se po svobodné úvaze rozhodl, že objektem mého zájmu se stává..." Tak teď to přijde! Figurka na obrazovce

zadrhla, pak vyskočila z křesla, ale přestože se zdá, že křičí, reproduktor pokračuje tak tiše jako před chvílí.

"...Gard Bankus."

Co to znamená?

Gard Bankus... Gard Bankus...

"Tak a teď mi řekni, co je to vlastně za chlapa ten Gard Bankus? Co ti vlastně udělal a kolik po něm zdědíme?"

"Ale ne," brání se Joachim. "To neměl být on. Já jsem chtěl... totiž... chtěl jsem zabít..." Dívá se do její rozzuřené tváře.

"Vždyť já jsem nikdy nechtěl nikoho zabít!" volá a mizí v ložnici, kde zaryje hlavu do polštářů a snaží se pochopit, co se to vlastně stalo, i když si je jist tím, že tomu všemu nikdy na kloub přijít nemůže.

"Srabe," stačí ještě zaslechnut její rozhořčený protest, a pak už jen klapnou dveře. Je pryč. Margot je pryč, a on si ještě ráno představoval, že teď, v tuto hodinu, už bude po ní. Není. Ona je živá a on je tu sám se svým neštěstím.

Kdo je to vlastně ten Gard Bankus?

Měl by se na to vykašlat a pokusit se zapomenout. Tolikrát v životě to už udělal a čas vyléčil všechny jizvy. Tak proč teď dělá něco jiného? Kde se v něm bere ten vzdor, to odhodlání? Proč listuje telefonním seznamem, proč jeho prsty jezdí po sloupcích shora dolů, až...

Ano, tady to je. Gard Bankus. Adresa, číslo domu, telefon...

Už vytáčí číslo, pak ale pokládá sluchátko zpět do vidlice. Ne, telefon ne. S tím člověkem se musí setkat osobně, pokud se s ním ovšem ještě bude moct setkat. Jak to říkal Gregory - že tu vraždu vykonají sami, že Joachim nebude mít žádnou práci? Ne, on se s ním musí setkat, musí se dovědět, co za tím vězí. Snad Bankus neuteče, jistě ví, že je to marné. Ostatně, možná ani neví, že právě o něm šla v televizi řeč. Pokud se dověděl, že Velkou cenu vyhrál jakýsi Spank, mohl všechny starosti hodit za záda. Spanka nezná a Spank nezná jeho...

Proud vozidel se líně plouží městem a Joachimovy oči silou vůle mění barvy semaforů a zkracují kilometry. Konečně jej vůz vyplivne kdesi na periférii a Joachim stojí před poměrně zachovalou vilou, i když se zanedbanou zahradou. Soudě podle oken se zdá, že zde už dlouho nikdo nebydlí, ale na stisknutí zvonku se na prahu objevuje mužská postava.

"Tak brzy?" říkají tenká ústa nevýrazného obličeje s lehkými kovovými brýlemi. Věk asi padesát, útlá postava, ruce s dlouhými prsty, nyní se zřetelně chvějícími. "Tak pojdte dál, Spánku."

/ on si dal záležet, aby mi neřekl pane...

Vnitřek vily zanedbaný podobně jako majitel. Hala je sice vytopená, ale nevládně temná.

Zůstali stát.

"Tak dělejte, ať to máme za sebou," vykřikne Bankus.

"Počkejte, pane Bankusi, nepřišel jsem vás zabít," koktá Joachim.

"Nekecejte. Ještě pořád se dívám na televizi."

"Vyslechněte mne, prosím vás, než...!"

"Co než? Než do mne píchnete kudlu?"

"Ne, všechno se musí vysvětlit. Já vás neznám a nikdy jsem vás nechtěl zabít. Já jsem si jen koupil los, abych..."

"Mně je to jedno, koho jste chtěl zabít. Řekl jste moje jméno, a to stačí. Vím, že jsem mrtvým mužem, a chci jen, aby to bylo co nejrychleji. Ušetřete si své omluvy."

"Nechci se vám omlouvat, nemám za co. Já jsem řekl... úplně jiné jméno. Ale někdo zařídil, aby padlo vaše."

"Co mi to tu vykládáte za hlouposti? Kolik vám zaplatili za to, že mě odrovnáte? Dobře vím, jak se dá Velká cena zpeněžit. Nechte si proto své žvásty."

"Bankusi, poslouvejte mě chvíli aspoň teď, když už si myslíte, že to máte odbyté. Já jsem o vás slyšel poprvé před dvěma hodinami, a vaše jméno jsem v televizi neřekl. To všechno je podvod. Jen mi povězte, co jste udělal panu Gregorymu, který..."

"Komu?"

"Gregorymu."

"Kdo je to?"

"Nevím, ale dělá do loterie, to právě on chtěl, abych řekl vaše jméno."

"Loterie? A Gregory? To je směšné. Co je to vlastně zač, ten Gregory? Nikdy jsem o něm neslyšel. Už je to dlouho, několik měsíců, co nepracuji." "Pro koho?"

"No přece pro loterii. Copak vy nevíte, kdo jsem?" vytřeštil Bankus oči na Joachima.

"Vždyť vám to říkám, že ne..."

"Gard Bankus, copak jste nikdy neslyšel o člověku, který společnosti Velká loterie vydělal stamilióny jen tím geniálním nápadem tuto loterii pořádat? Copak vy nevíte, že loterie, to je můj nápad, moje myšlenka, kterou mi ukradli, pak mě ponížili, nakonec vyhodili a připravili o všechny zákonné nároky? A vy teď říkáte, že nějaký Gregory... Ne! Spánku, co to děláte, když..."

Joachimovy prsty stiskly tenký šlachovitý krk, Tak nějak měla tenkrát Margot štíhlý pas... Všechna nenávist, kterou cítil ke své ženě, se teď převalila do toho drtivého stisku.

"Tak tos byl ty, ty neřáde, kdo to všechno zavinil? Kdyby nebylo tebe, mohl jsem si ušetřit všechno tohle trápení, mohl jsem... mohl jsem..."

Joachim si ani neuvědomoval, co vlastně chtěl Bankusovi říct v okamžiku jeho smrti, nenapadlo ho, že vlastně koná špinavé dílo za někoho jiného, netušil, že právě klesl na tu úroveň, kam si ho někdo přál dostat, právě ten, kdo možná věděl, že Joachim tuto svou vraždu provede jen proto, že mu to zákon umožňuje, jen proto, že v člověku je odjakživa zakořeněn vražedný pud a není moci, která by jej z něj vymýtila, pokud zmizí hrozba represe.

A právě Bankus mohl být poslední překážkou společnosti Velká loterie na cestě k neobyčejnému rozmachu.

Joachim hleděl do mrtvých očí.

Kolik Velkých cen bude losováno příští týden? Dvě? Kolik za rok? Deset? Jen víc! Jen víc vražd, jen víc legálního zabíjení... Společnost potřebuje peníze, lidé chtějí mít vzruch, tak ať jej mají.

A Joachim vyběhl z Bankusovy vily se zděšeným výkřikem.

Přímo vstříc televizním kamerám.

O týden později Co jim vlastně udělal Gard Bankus?

Kupodivu právě tato úvaha probíhala Joachimovi hlavou, když usedl ve skromně zařízené restauraci naproti člověku, který se mu kdysi představil jako Degres. Ano, teď pro něj mám tu prvotřídní senzaci, o kterou si už tenkrát říkal. A nic za to nebudu chtít. Jen kdybych nebyl hlupák a už tenkrát se jim svěřil s tím, koho vlastně chci zabít...

"Naznačil jste, že pro mne máte nějaké senzační zprávy," usmívala se zarostlá brada.

"Ovšem, váš deník je poněkud..." zarazil se najednou Joachim.

"Bulvární, samozřejmě," podotkl Degres. "Klidně nazývejte věci správnými jmény. Pokud máte pikantní informace, věřte tomu, že nebudeme šetřit," dodal a významně zamlul třemi prsty pravé ruky.

"Ovšem, mám," řekl Joachim a ještě chvíli se rozhodoval, jak začít. Na okamžik si připomněl zlostí zrudlou tvář pana Hermána, který ho nevybíravými slovy vykazoval z pracoviště s dodatkem, aby se tam už nikdy neukázal. Matně se upamatoval, že jeho Margot dostala dnes odpoledne těžký dopis do vlastních rukou a dosud mu neřekla, co v něm bylo. Vytušil to. Stále měl před očima teď už odpornou tvář pana Gregoryho a nehybné oči Garda Bankuse, podvědomě ještě uhýbal houštíně mikrofonů a zakrýval si tvář před reflektory. Ne, tenhle svět se mu nelíbí. Proto si domluvil schůzku s představitelem tisku.

"Víte, když jsem před týdnem vyhrál v loterii, myslel jsem si, že je všechno úplně jinak," spustil pan Spank a novinářova ruka se rozjela po papíru.

"Bude to sólokapr," řekl Degres po půldruhé hodině více méně nesouvislého Joachimově vyprávění. "A věřte tomu, že opravdu šetřit nebudeme."

Potřásl si rukama. Poprvé od chvíle, kdy byl spáchán podvod s televizním záznamem, poprvé od chvíle, kdy skutečně zabil, pocítil Joachim konečně klid na duši. To, co věděl, si prostě nemohl nechat pro sebe. Takhle to bude lepší. Loterie je nečistá, špinavá hra s lidskými osudy i lidskými životy. Bylo načase jim trochu zamíchat karty, bylo načase, aby se na to, jakým způsobem se loterie hraje, podíval také zákon. Jít na policii by nemělo žádný smysl. Tisk, to je všemocná zbraň!

Spokojeně šel domů.

"Pojď se podívat," šveholila Margot, "abys přišel, až si zase koupíš los, věděl, co tam máš vlastně říkat."

Copak ona ještě nic neví, divil se Joachim, a jeho zrak padl na obrazovku, na níž se právě naparoval jakýsi různolící břicháč.

"...jsem se po svobodné úvaze rozhodl, že objektem mého zájmu se stává pan Joachim Spank, narozený dne...!

Cože? Co to má znamenat? Nepřeslechl jsem se?

Vždyť nikomu nic neudělal a tohohle chlapíka v životě neviděl! Proč by ho právě on měl zabít?

Slyšel však zcela jinou reakci. Jeho Margot popadl záchvat hysterického smíchu. Kulaté břicho se jí třásl, všechny brady přetékaly jedna přes druhou, a myšlenka na vraždu opět prostupovala Joachimovu duši. Jeho šance však už byla dávno pryč...

Ani si neuvědomil, že tlustoucha na obrazovce vystřídaly zprávy.

"...dnes odpoledne bylo z řeky vytaženo tělo jistého D., novináře bulvárního listu Večerní deník. Policie zjistila, že byl zavražděn výstřelem do týla. Po vrahovi se pátrá."

Lidé se mne přece bojí...

A Joachim cítil, že se pod ním propadá podlaha, a zděšeně se rozhlížel, z které strany se vynoří vrah.